

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ.

“МУКЫТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

ЦІНА
10
ЦЕНТІВ

VOLUME VI. № 4 (33)

Рік VI. Ч. 4. (33)

ПРИ ЧАРЦІ ГОРІЛКИ

(Підслухане)

— ЧИ ВИ ЧИТАЛИ О ЦІМ, ЩО КОЖНИЙ
КИЛШОК ГОРІЛКИ ВКОРОЧУЄ ЛЮДИНІ
ЖИТТЯ О ЧОТИРИ ГОДИНИ?

— ГМ, НЕ ТІЛЬКИ ЩО ЧИТАВ, АЛЕ НАВІТЬ
ОБЧИСЛИВ, ЩО МЕНЕ ВІД ТРЬОХ ЛІТ ВЖЕ
НА СВІТІ НЕМА.

“ М И К И Т А ”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.
 Передплата на 12-ть чисел \$1.20
 Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса:

“ М У К У Т А ”

Eugene Berezinsky, Publisher
 77 E. 7 St., New York 3, N.Y.

ПІД ВАШУ РОЗВАГУ.

Тому що від появи попереднього числа, на нашу адресу прийшло кілька листів з зажеленням що наш журнал не приходиться їм точно кожного місяця, нині перше усього хочу цю справу розяснити.

Всім Вам відомо, що з усіх українських гумористичних журналів, наш одинокий коштує лише **10 центів**, хоч має так само як і другі вісім сторінок, і формат той сам. Ріжниця хіба в тому, що декотрі із них друковані у двох кольорах-красках, а наш ні. Але ріжниця між двома красками а одною, дуже мала, так що великих коштів за собою не потягає.

Як рівнож всім вам відомо що за останні три роки ціна паперу пішла майже половину більше вгору, і пошта також дорожче коштує. Отже майже всі підвищили ціни, а ми дальше тримаємось старої, хоч ріжниця між накладом одного числа, зросла майже до тридцяти долярів.

І тому то я, не всилі без підвижки ціни видавати оцей журнал кожного місяця точно на час, бо як я писав у 27-му числі, то в мене немає власної друкарні, і фонди вже всі вичерпалися, доля мого журналу лежить в руках передплатників та приятелів.

Одначе це вже не означає що вона не є певною, бо правду кажучи є вона заобезпечена, і я певний що можу дальше його видавати, бо передплатники хоч помало але прибувають, а післяплатники відновляють свої передплати. А це вже, як писав я перед тим, само собою свідчить що жур-

нал вже можна не тільки вдержати, але з часом і частіше його видавати.

Тому то всіх тих що жаліються що журналу не одержують точно щомісяця, запевняю, що за свої гроші вони дістануть належну кількість чисел, тобто за \$ 1.20 центів 12-ть чисел. Може з деяким опізненням, але всі хай будуть певні що їх гроші не пропадуть, так як не пропали тим, котрі стали передплатниками в більше непевні часи, бо зараз таки по появі першого числа, і остались такими по нинішній день.

Щоби частіше журнал видавати, я безумовно мусівби підвищити його ціну, як на поодинокі числа, так і на цілу передплату, що могло б бути за поодинокі число 15-ть центів. а передплата щонайменше \$1.75 або і більше.

Тому то пишучи оці рядки, прошу всіх вас написати мені свої думки, тобто, хто за тим щоби ціна і передплата осталась та сама. А хто за тим щоби її підвищити?

Прошу писати отверто, по приятельськи, а я буду всім Вам як і перед тим за кожну вашу вказівку, пораду дуже вдячний.

Евген Березинський, видавець

„РЕДАКТОРСТВО”

Дехто собі так думає,
 що журнал редагувати,
 то от так собі легенько
 що хочеться написати.
 А тим часом мої любі
 воно не зовсім так є,
 але правду вам кажучи
 редакторство, страх тяжке.

Бо редактор тільки один,
 а читачів, тисячі,
 а крім того кожний має
 власні погляди свої.
 Один хотів б щоб редактор
 був лиш націоналістом,
 другий знова, радикалом,
 а третій, соц'ялістом.

Четвертий, щоб був гетьман-
 [цем

пятий бандерівцем,
 шестий знов федералістом
 а семий, мельниківцем.
 Восмий, щоб був самостій-
 [ник

а девятий анархіст.
 десятий знова Ундівець
 а одинадцятий, Одвіст.

Дванадцятий щоб Господа
 в гуморі не споминати,
 тринадцятий щоби все лиш
 про святих писати.

І так воно мої любі
 без кінця і міри,
 бо серед нас не бракує
 ріжних партій й віри.

А до того других видань
 старші пани, редактори,
 вашу працю оглядають
 мов спеці-доктори.
 Кожне слівце написане
 мов під мікроскоп беруть,
 і у кожній одній стрічці
 щось злого знайдуть.

Ріжні мистці й літерати
 плазом теж не пропуска-
 [ють,

а так немов за кісткою
 в молоці шукають.
 Письменники хоч крадькома
 але також критикують,
 а є й такі що з заздрости
 на редактора на цькують.

А редактор мої любі,
 хотівби всіх вдволити,
 та одного між тисячі
 таки ніяк поділити.
 Хоч що правда редактори
 партійної преси,
 пишуть лиш на одні теми
 й власні інтереси.

Але той хто незалежний
 мусить бриндзю бити,
 якщо хоче він кожного
 читача все вдволити.
 Несміє одних хвалити
 а других ганити,
 але мусить він з усіма
 у приязни жити.

Тому то я мої любі
 щоби вдволити всіх,
 вибрав собі одну тему
 а це, — гумор, сміх.
 Бо лиш гумор може бути
 вільним, безпартійним,
 але зате всенароднім
 а також й ідейним.

„МИКИТА”

„ЦІЛЮЮ РУЦІ”

З приходом поїзду на пероні зчинилась метушня серед публіки, яка старалась зайняти вигідніше місце у вагоні. Між подорожніми стрічається два приятелі, які по довшій розлуці почали щиро вітатись. Наче вистріл з кріса залунав у воздусі їх поцілуй трикратний, після „звичаю”

О, о, о!.. кого бачу?! — відозвався один.

— О, го.. го!.. здорові були! Стільки літ! — відозвався другий.

— якжезд здоровлячко ваше?

— Цілую ручки.

— А якже Ваше?

—Цілую ручки, нічого собі.

— А як ядоровлячко дружини?

— Цілую ручки, а як вашої добродійки?

— Цілую ручки! Слава Богу! Так собі.

— А як діточок? Чи здорові? Певно підросли, що і не пізнавби?

— Цілую ручки! О, о... Та вже стільки часу, як бачили — Досить слухні стали! А як там ваші?

Цілую ручки. А то заглянули б коли, поговорили б разом. Ах стільки часу, як бачились... А зміни то, зміни які? І не пізнавби вас добродію, коли б не ви перші заговорили, Ах, пам'ять же у вас, пам'ять.

—Цілую ручки. Слава Богу ще не покидає під старість.

— Ну що ви? хіба це старість? Та з вас ще козарлюга, хоч куди!

— Цілую ручки за „комплемент” але правду сказавши, то я вам нічого не хибую...

Свист паровозу перервав дальший розговор приятелів. І вони кинулись до вагону почали запрошувати один другого:

— Прошу добродію, сідайте будь ласка!

—О! Цілую ручки! Ви перші, ви перші!

— О, ні! Цілую ручки! Алеж ви перші добродію, будь ласка!

— Цілую ручки! Та, якжезд воно...

Поїзд тим часом рушив з

місця. Оба приятелі почали бігти попри вагони й далі церемонились, кому першому увійти у вагон. А поїзд поволи віддалився і зчез — з очей.

Приятелі подались з валізками на станцію...

— Ну, пропало, озвався один, — ходім хіба на скляночку пива.

— О, цілую ручки... і т. д.

Ф. Гриневич.

ПРИСЯГА

—Ви обжаловані за вбивство жінки. Признаєтеся до вини?

— Та признаюся прошу ясного суду, але я мусів так зробити, бо дуже недобра була небіжка, царство їй небесне.

— Ну... недобра кажете, так ви не мусіли її зараз вбивати, ви могли її покинути, розвестися, розійтися з нею.

— О! цього я не міг зробити, прошу ясного трибуналу, бо я присягав, що її неопущу аж до смерті... отжезд мусів дотримати слова.

**

„Лише того буде все черевик глотати, хто не вислав на „Микиту” свої передплати!”

БУДЕ ПРАВДОЮ

Риболовець приїхав з великого міста ловити рибу, але не зловив ні одної, вже під вечір, вертаючись, побачив він хлопця з великою рибою і каже до нього:

— Продай мені цю рибу хлопче.

— Ні, не продам за ніщо.

— Ну, то хоч позволь мені зміряти її, щоби я міг своїм товаришам в місті сказати, що така а така риба видерлася мені зрук.

„Лиш за тими дівчатами хлопці заглядають, Котрі наш журнал „Микита” постійно читають”

—о—

СОЛОВЕЙКИ

Пані Добродушна дуже любила мистецтво. Раз зайшла вона до одного з відомих наших малярів і каже:

— Будь ласка намалюйте мені образ. За те дістанете сто долларів. Я хочу, щоб ви намалювали мені старокраєвих, українських соловейків. Вони мають бути, як живі, і мають співати. Їх має бути чотири.

Мистець погодився і умовився, що образ буде готовий за тиждень.

Тиждень минув і пані Добродушна прийшла по образ.

Мистець завів її в свою робітню і показує: на картині — українська хата під стріхою, біля неї кущі калини і вишні.

— А де ж є соловейки? — питається замовщиця.

Мистець поправив своє буйне волосся і каже:

— Так, де вони? Але це є Ваша вина. Ви хотіли щоби я намалював їх як живих. Я так і зробив. Ввечері вони почали співати, а що мені забракло було вже фарби, так я подумав, ану ж піду через дорогу до крамниці і куплю щоби на завтра мати готову. З того скористав кіт. Він зів двох соловейків, а два інші перелякалися і повтікали.

**

„Лиш на того чоловіка жінка не сердита, Котрий вислав передплату на журнал „Микита”

—о—

ДУРНИЙ БАРАН

Фірман прикриває бараниною ноги панам ревізорам, що приїхали до села на ревізію.

— Петре, оберніть кожух волосьям до ніг, бо так буде тепліше, каже один із ревізорів.

Петро зробив, як йому казали, але при тому незначно всміхнувся.

— Чому смієтесь? — запитав другий ревізор.

— Та я сміюся з дурного барана, що ціле своє життя носив на собі шкуру догори воло-

сом. Не знав дурень того, що ви тепер сказали.

„Лише тому зробітьсь
чирачок на носі,
Хто ще за „Микиту”
не заплатив досі!”

—о—

ЧЕРЕЗ ДІРКУ

В музею показувала мати своїм дітям подіравлений кулями плащ одного славетного героя-воїна.

Пригадуєте собі, що я вам завжди дітоньки, говорю. Коли б він зашив собі був цю дірку, була б куля не могла пройти і він був би жив досі.

„Тільки того каваліра
будуть дівчата любити,
Котрий вишле свою жертву
на прес-фонд „Микити”.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Г. М. Денвер Ко. Просите нас пояснити вам докладно що це є таке „острів”

Після довгих розшуків ми переконались що „острів” це є дірка у воді наповнена землею.

Пані Л. С. Фоеніх А. На ваш запит „Чому пес хвостом махає?” неможемо відповісти тільки тому що хоч розпитували поверх двадцять псів, жаден правди не сказав, всі брехали!

М. Т. Клінтон Н. Дж. Ваша „Ковбаса” ні до їдженя, ані теж до друку не надається, отжеж відсилаємо вам її. Коли б мали добру свинячу ковбасу, то пришліть а ручимо вам що напевно не відошлемо, як самі не зімо, то собакам дамо.

Т. К. Торонто Онт. Пишете що ваша сґара (жінка) так налила вам за шкіру гарячого сала, що готові її позбутися, продати, тільки не знаєте де це можна зробити і яка є ціна на жінок?

На жаль по всіх стараннях не можемо Вам дати інформації що до продажі, але зате, скажемо дещо про ціну жінок, перчитайте і застановітьсь, а може змініте свою думку що до продажі жінок.

В ріжних часах і в ріжних народів ціна жінок була ріжна.

В нас приміром було, що батько даючи замож дочку, ще до неї доплачував, — давав поле, корови, воли, коні, чи гроші, а з того виходило б, що тут жінки стояли нижче всякої ціни. Давай і ще до неї доплачуй.

В середній Африці міг батько дістати за дочку 20 списів, або горшків і два клубки дроту.

В Конго пачку набоїв (куль) і 12-ть голок.

В самалійців два воли, а в країні Ленда від 6 до 12-ть корів.

В Уганді лише лук зо стрілами і пачку сірників.

В деяких країнах Азії за жінку платили шнурями перел, відповідно до краси і віку.

Калмуки і кіргізи за жінку платили верблюдами.

Певна річ що тепер все те до якоїсь міри змінилося.

Біблійний Яков служив сім літ, поки батько дав йому свою дочку.

Але і чоловіки мали свою ціну. Коли немаєш чим заплатити, так ти нічого не варта.

ПРАВДИВІ БАТЬКИ (переказане)

Ой щоби ви мужчини
на світ не родились,
або щоби народившись
були заснігилась.

Не були б ми женьщини
мали в кім кохатись,
й не мусіли б ми ніколи
слізьми умиватись.

Та через вас, душогуби
ми терпимо дуже,

нераз від вас голодранців
аж по кишках ріже.
Бо вчіпиться сякий-такий
мов ріпях спідниці,
і буде немов в горячці
плести небелиці.

Своїм сонцем найяснішим
буде називати,
замки, гори, ріки й мости
буде обіцяти.
Хоч часами сам він лише
душу в тілі має,
та думками мов той орел
під небо літає.

А як здасться йому штука
і серце здобуде,
тоді женьщину за носа
від водити буде.
Зробіть рантку на четверту
а в девятій прийде,
та казяться як женьщина
на часок не вийде.

Тоді її як лиш вміє
клинє, й прозиває,
або кине й за другою
мов песик вганяє.
А женьщина, сидить вдома
й вмивається слъозами,
не їсть, не пе бідолашна
і не спить ночами.

Ой бодай ви мужчини
на світ не родились,
чому наче ті собаки
брехати навчились?
Чому правди не кажете
а серця крадете,
часто навіть нас невинних
на сміх ви берете.

Нашо на світ ви родились
колись я не знала,
та нарешті відважилась
й матусі спитала.
А матуся всміхнулася
і каже до мене:
— Натє доню, щоби бути
батьком для дитини.

От які ви голодранці
бузьки носять діти,
а ви підлі безличники
ввесь кредит берете.
Схаменітьсь хитрі лотри
бутьте якісь люди,
як принесє бузько дитя
хай він батьком буде.

Пощо від птиць, безсорому
їх здобутки брати?
чи неможете ви самі
дєсь дітей дістати?

Бо якщо ні, так всіх дітей
бузькам ви віддайте,
та батьками себе більше
вже не називайте.

Ось така вам моя рада
мужчини хитренькі,
не думайте що ми може
женьщини дурненькі.
Ви лише є прибраними
для дітей батьками,
а правдивими є бузьки
з довгими дзюбами.

Ебер.

ЧОРНИЙ КАПЕЛЮХ

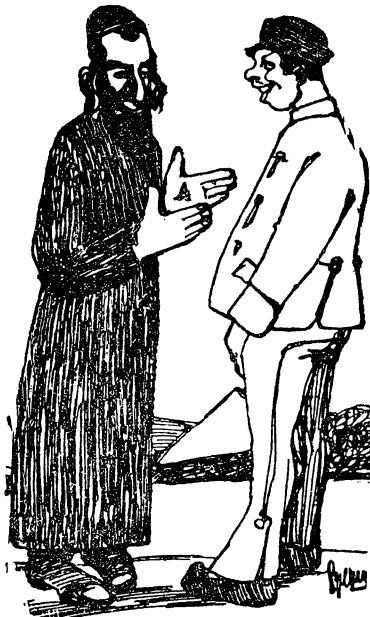
На ювілею панства Черва-
ченків, один з присутніх пере-
дає таку подію:

— Вчора я був в домівці на-
шого товариства, і там хтось
сказав, що той, хто не обдурив
ніколи своєї жінки, дістане гар-
ний, чорний капелюх. І подум-
айте, ніхто не зголосився!

— А ти? Та ж ти міг зголо-
ситись! — каже дружина того,
що розповідав цю історію.

— Ах, ти ж знаєш, як мені не
до лиця в чорному.

СТАРИЙ ЖАРТ

Одного разу пробує жид ган-
дляр продати селянинові го-
динник.

Жид: — Що ви хочете від
той зигарок, воно вже кілька
рази злетіло з друге поверх на
долину і ходить.

Селянин: — А хто кидав го-
динник з другого поверха?

Жид: — Ну, його ніхто не
кидав, то мене викидали, а зи-
гарик був у кишень, то воно
летіло разом зі мною.

—о—

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

Я маю приятеля, і то прия-
теля не аби якого, а таки доб-
рого, ви мабуть шановні чи-
тачі всі знаєте мого приятеля.
Він називається Микита!!!

Це той самий Микита, що на
ньому довга свита. Вже від да-
вна приходив він до мене в го-
сті і розповідає страшні речі,
а деколи візьме мене за пле-
чі, а мою жінку за бока, та ото
вам така морока, розкаже гу-
мору і сатири і здорового смі-
ху, нам обоім на втіху.

От уже місяць, другий, не чу-
ти Микити, чомусь не прихо-
дить. Моя жінка каже післати
розшуки, може де захворів в
дорозі, а може де недай Боже
здурів та чого на нас нагнівав-
ся?

Як не чути, так й не чути,
аж сумно стало, аж врешті при-
кінці другого місяця прихо-
дить, і то не до мене, а до мо-
його сусіди, мабуть зблудив
сердяга. Як не зірвуся я з міс-
ця, а жінка за мною, побігли
ми туди, до сусіди і очам сво-
їм не віримо чи то Микита, чи
ні?

— Доброго здоровля Мики-
то! — кажу я, — що ж з тобою
сталось? Відцурався нас чи
що?

— Та я був у відпусцті, —
каже Микита.

— На якій відпусцті? — пи-
таю здивовано.

— Ну та їздив на вакації, —
відповідає він.

— А куди ж тебе чорти но-
сили?

— Та був я всюди, навіть за
морем в Європі.

— В Європі! — запитали всі
в хаті — так і розкажуй скорі-
ше, що ж там нового? Де ж ти
бував, що чував?

А він нічого, схилив голову
і мовчить.

— Та що ж з тобою? — пи-
таю я — може захворів? так і
кажи, ми скоріш лікаря покли-
чем, або баби шиптухи.

Але він нічо, сидить нерухо-
мо, звівши вуха, а тут вже і
лікар в хаті, почав обслухова-
ти, навіть і защик йому дав, ми
всьому тому приглядались, а
нарешті із цікавості запита-
лись:

— Може йому дати їсти, бо
він бідний так трясеться що й
не знає де усісти. Лікар кивнув
головою й каже:

— У него, горячка, а до то-
го ще й хвороба **руская сіпач-
ка**.

— Ох, то він був аж в Ро-
сії — всі разом сказали.

— Так, так, — каже наш Ми-
кита. — врешті ви вгадали. Був
я аж у самі Москві.

— Бачив як там Сталіна хо-
вали?

— Бачив цілу процесію, по-
переду йшли усі Верховоди, в
руках несли квіти, вінці з ріж-
ними написами, а зараз за тру-
ною йшла стахановка Марія
Денченко, і несла порожній мі-
шок під пахою. А голови колгос-
пів з грузинської області
несли порожні ведра.

— А пощо ж мішок і ведра?
— всі тут запитали.

— Та Марія Денченко дума-
ла що будуть Сталіна палити,
то ж хотіла набрати попелу
для удобрення буряків. А голо-
ви колгоспів думали набрати
смальцю, щоб було чим мазати
вози у колгоспі. А Денчен-
кова думала потрясе бурячки
сталінським попелом, то може
і Маленков дасть нагороду, хоч
рубля на содову воду.

От такий то мій приятель,
гуморист Микита. Хоч скром-
ненький, але душа в него зна-
менита, зо всіми він пожартує,
всіх любить розвеселити, тож
дай йому Христе Боже, много,
много літ прожити!

Павло Мироненко

НЕСПОДІВАНКА

Вона: — Маю для тебе вели-
ку несподіванку на твої іме-

Він: — Що ж ти купила мені?

Вона: — Ходімо до дому, я зараз надіну цю гарну суконку.

—о—

НА ВАРТІ

Кіннотчик стоїть на варті, і бачить що надходить службовий старшина.

— Стій! Хто йде?

— Дурень!, бурмотить старшина.

— Вибачайте пане сотнику. Я думав що це хтось інший.

—о—

КІНЬ І ОСЕЛ

Стрінулись кінь і осел на вузькій мості. Каже кінь ослові:

— Дай мені дорогу!

А осел уперся, і не хоче з місця рушитися, кажучи:

— Дай ти мені дорогу, я достойніший від тебе!

Мовчи поганьче! — прмовив гордо кінь, — Ти що, задумав величатися собою? Дурнішого від осли нема на світі! Не даром зложилася в людей приказка: „Дурний як осел”! А кінь розумне звіря. Я приношу чоловікові велику користь. Коней вчать на рівні з вояками й вони все до чиста розуміють. А ти дурний як столова нога.

— А ти хоч і розумний, зате Богові противний! — відповів осел. — Ти такий ненажерливий, що ніколи не досить тобі корму. Коли Ісус ховався в яслах від опришків, що хотіли Його вбити, ти все сіно пожер, та, що Йому нічим було прикритись.

А я, хоч дурний, зате Богові приемний. На мені їхала Божя Мати, тікаючи від Ірода в Єгипет, і сам Спаситель їхав на мені в Єрусалим, а ти що?

Отак вони сперечались і не уступали собі з дороги. А далі кінь у своїй гордості кинувся на пролом, щоб збити осла з моста і самому пройти. Осел уперся і не подався назад. Так обидва полетіли в воду. Бов-

таються вони там і ніяк не можуть звідти вилізти.

На той час перебігав мостом пес, і дізнавшись з якої причини вони попадали сказав їм:

— Дурні ви обидва! Гордість і глупота — між собою брати. Коли б з вас хоч один мав розум, зійшовби другому з дороги й було б скінчилося по доброму.

—о—

НЕ ШТУКА (жарт)

Стрінулось два приятелі
і перший питає:

— Що все ходить хоч воно
жадних ніг немає?

— Це годинник, каже другий
але ти скажи мені,
Чому бузько все стоїть
на одній нозі?

— Це не штука, — каже пер-
[ший
бо коли обі піднявби,
сам ти можеш здогадатись
зараз він упавби.

Евген Березинський

—о—

САМ СОБІ ВНУК

Два роки тому, як мені було 29 років, я познайомився з Оксаною, — вона була вдовою, і хоч була на одинадцять років старша від мене, була ще гарна і свіжа.

Оксана мала тоді ще дівчину, двадцяти років Марію, що була також дуже гарна. Але мені більше подобалася мати, і я одружився з нею.

Але сталося що мій батько, вловець, міцний ще, і здоровий чоловігга, що саме перейшов пядесятку, закохався в Марію, себто в моїй пасербиці. А що був дійсно ще гарний чоловік, то і Марія відповіла йому на кохання, коханням. Вони побралися.

Таким чином мій батько, зробився моїм зятем, а я його свекром, а Марія стала свекрухою своєї матері, моєї дружини.

Але я став і тестем Марії, доньки моєї дружини — себто тестем жінки мого батька. Мибулого року моя жінка Окса-

на дала мені дитину — сина що став зведенюком, себто зведеним братом жінки мого батька, і значить моїм швагром.

Кілька днів тому Марія, донька моєї жінки, і жінка мого батька, мала дитину — доньку, що зробилася моєю зведеною сестрою, але і моєю внучкою, бо ж моя жінка її баба.

Отже, я — свекор свого батька, і тому дід його дітям. Алеж я також син свого батька.

Таким чином я став дідом мене самого.

Або як що хочете внуком себе самого. І від того у мене вже від довшого часу болить голова.

Не знаю, чи у вас, якщо ви це дочитаєте, також не розболиться...

(За М. Твейном)

„Лише в того хліб і сало
та худібка сита,
До кого приходить стало
гуморист „Микита”.

—о—

ТАКА СИСТЕМА

До Львова прийшов запит з Москви чи Петро Іванович Гайда з Шевченківської вулиці є той самий, що Петро Іванович Гайда з вулиці Червоноармійської?

За два дні надійшла відповідь МГБ:

„Петро Іванович Гайда з вулиці Шевченка признався вже, що він є той самий, що Петро Іванович Гайда з вулиці Червоноармійської, натомість Петро Іванович Гайда з вулиці Червоноармійської, не зважаючи на суворі допити, досі не хоче признатися”.

—о—

„КОРОРАФА”

В Чехословаччині зустрічається два приятелі і один каже другому:

— Знаєш, геніяльні советські учені виплекали нову тварину, яка називається „корофа” Вони дістали її схрещення коро-ви з жерафою. Нова тварина дає бочку молока і має таку довгу шию, що досягне з Москви до Праги.

— От нам би така корорафа придалася! — каже другий.

— Шкода й думати. Вони не дадуть нам, бо та корорафа пається в Чехословаччині, а доїться в Москві.

МІЖ ПОДРУГАМИ

— Ти поводишся зі мною як з куховаркою. Кожний, хто тебе почує, так подумає.

— Коли б хтось так думав, то вистарчить його запросити на обід, і тоді напевне він змінить свою думку.

З АМЕРИКАНСЬКОГО ГУМОРУ

Два лікарі спеціалісти від міхура розмовляють між собою. Один із них каже:

— Мушу порадитися якогось спеціалісти від міхура, бо вже досить довго почуваю болі.

— Докторе! — каже здивовано другий лікар — чому ви самі не переводите аналізи? Та ж ви найкращий спеціаліст!

— Так! — погоджується перший лікар — але я за дорогий! Мушу взяти дешевшого спеціаліста.

—о—

ПРОФЕСОРСЬКИЙ СТИЛЬ

— Пане професоре, я довідалась новину, а саме, що ви дїждались близнят. Це хлопці, чи дівчатка?

— Як собі пригадую, то здається є один хлопчик і одна дівчинка, але може бути теж навпаки...

—о—

МАЙСТРОВІ ГУМОРУ

(Е. Козакові в його 25 річчя)

Хоч ми досі ще ніде особисто не стрічались, не пили ще „на здоровля!“ ані те не обнімались, Але я вас пане майстре дуже добре знаю, ще від часу перебувань у старому краю.

Ви нам „Зиз“ та й „Комаря“ у Львові редагували, а ми на них мов на манну по селах чекали. Бо я бачте, пане майстре у Америці родився, та всього що українське там, на селі вчився.

Тут мене зовуть „Микита“ хоч не карикатурист, а все ж вже тисячам знаний віршомаз і гуморист. Тому Вам, в 25-ть річча висилаю свій привіт, і бажаю, щоб прожили в щастю много літ!

Щоб рисунками й гумором всіх нас веселили, а ворогам все за шкіру горяченьке сало лили. Щоби гордою з Вас була рідна Мати Україна, бо з Вас вона дочекалась правдивого борця, сина.

Микита

ВІЙМОК З КНИЖКИ

До ліжка хворого приступив лікар. Він взяв німичну руку в свою руку і почав числити удари живчика.

Після хвилини лікар промовив:

— Але ж, пане, пане вам нічого не бракує!

— Бракує, — сказав тихо хворий, — бракує труни... і помер.

ДІЯ ТОВАРИСТВА

Лікар, якого істеричка викликала вночі до себе, каже до служниці пацієнтки:

— Йдіть і покличте негайно родину, нотаря і священника.

— Що? З панею вже аж так зле?

— Ні, але чому я маю бути самотнім, якого вона серед ночі стягнула з ліжка...

ЧОМУ ВЧОРА НІ?

Батько: — Чого ти плачеш?

Синок: — Бо я вчора вдарився дуже в голову.

Батько: — То чому ж ти вчора не виплакався?

Синок: — Бо вчора не було нікого дома.

—о—

СОН.

Оля: — Мені снилося що я йшла вулицею цілком гола. Мала тільки капелюх на голові.

Нуся: — Це справді прикрий сон.

Оля: — Так! Капелюх був зовсім не модний.

НАШІ ДІТИ

— Вуйцю, чому ви до нас самі не приходите?

— Як це сам, а з ким?

— Бо матуся завше говорять, що вас чорти до нас несуть...

ЦІКАВІ АНЕКДОТИ

I.

На будову оборонних споруд твердині Перемишль, (ще перед першою світовою війною) якою кермував тодішній генерал Радецький було витрачено один мільон корон. Палата послів у Відні зажадала від Радецького повного розчислення за витрачені гроші.

Місто розчислення, Радецький написав власноручно на одержаному з Відня листі таке:

„Хто не вірить, що я витратив один мільйон, той є осел”.

Після одержання такої відповіді, у Відні повстала образа. Палата послів рішила звернутись з цею справою до цісаря. Ну і до Франц Йосифа вибрався маршалок палати послів.

Цісар прийняв його, вислухав у чому діло і вкінці сказав:

— Якто, ви не вірите, що він витратив мільйон? Я — вірю!

Справа була полагоджена...

2.

Письменник Гіболяр станув перед судом за те, що назвав знайому жінку верблюдом.

Суддя засудив його на п'ять франків кари.

— Пане президенте, — звернувся письменник до судді. — Отже не вільно називати жінку верблюдом, так?

— Певно що ні! — відповів суддя.

— А чи верблюда можна назвати панею?

— Очевидно що можна!

Тоді Гіболяр звернувся до своєї знайомої і низько поклонився:

— До побачення, пані!

3.

Коли ще Чарлі Чаплін був популярним на кіноекранах Америки, зустрів він славного ученого Айнштайна. Підчас приятельської розмови Чарлі запитав:

— Скажіть, чому ви славні?

— Мабуть тому, що багато говорю, — відповів з легкою іронією Айнштайн.

— Від цього не залежить слава, — самозарозуміло відповів Чарлі. — Я у фільмі не кажу ані слова, і однак мене більше людей знає, ніж вас.

**

НА ІСПИТИ

— Як називається та трагедія Шекспіра, де оповідається про кількох осіб, що загинув страшному стисковій натопту?

— Називається... називається... Ага, пригаду: називається — „Автобус”.

**

ПРИГАДКИ І ГОРОСКОПИ

— Фараони нас били, — пропали. Інквізитори нас били, — погинули. Гітлер нас бив, — пропав безслідно... Сталін нас бив, — пішов чортам в зуби. Берія нас бив, — вже його б'ють. Тепер Маленков почав, — але колись і його піchnуть.

**

ЗАГАДКА

— Як пізнати чи то є вивірка чи олівець?

— Трудно так відразу відповісти.

— Таж то проста справа: положи під дерево вивірку і олівець. Котре вилізе на дерево, то буде вивірка.

„СУЧАСНИЙ ЛЬВІВ”
(оголошення)

У Нью Йорку є книгарня Говерлею зветься, там від книжок і журналів аж підлога гнеться.

Яких тільки хто бажає можна там дістати, а також портрети гарні для прикраси хати.

Сам влститель Др. Сидор всіх сил докладає, та й виданнями новими свій склад доповняє.

От недавно знова його новим твором збогатив, видав друге видання наш „Сучасний Львів”

Цю нову прекрасну книжку всі повинні мати,

її й поштою з околиць можна замовляти.

Ціна, Доляр сімдесять п'ять за ню лиш виносить, тож негайно висилати до Говерлі гроші!

— Адреса —

HOWERLA BOOK STORE

41 E. 7th Str.

New York 3, N. Y.

УВАГА!

УВАГА!

„МІЗАР” —
ВОРОГ РЕВМАТИЗМУ

Випробований середник проти ревматизму й перестуди. Допомагає при болях в руках, ногах і в крижах, а також коли мерзнуть ноги, а поза шкірою „бігають мурашки”. Усі ці недуги зникають після вжиття „МІЗАРУ”. Великий слоїк коштує \$ 6.50. Належитість посилайте, разом з замовленням на адресу:

J. SOROKOWSKI
900 N. Taylor Ave.,
Oak Park, Ill.
Tel.: Village 8-3111

Кажуть мені добрі люди що я в батька вдався, бо сміюся все та всюди так як він сміявся.

Та до того добрі люди тайна не закрита, але усім знаний всюди гуморист, — „Микита” Тому то хто усе любить сміятися багато, нехай таки зараз нині вишле передплату.

**

— Передплата на журнал „Микита” виносить тільки \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здорового гумору і сатири. Висилати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на імя видавця.

EUGENE BEREZINSKY
77 E. St., New York 3, N. Y.